

Ideje felnőni

Hogyan válnak a szellemi gyermekek szülővé?

A Biblia szerint életünk során különböző szakaszokon megyünk keresztül mint gyermekek, fiatal férfiak és atyák. Minden életszakaszban egy bizonyos módon működünk, és bizonyos feladatoknak kell eleget tennünk. János az *1Ján 2:12-14*-ben megszólítja mindhárom szellemi állomás képviselőit:

„Írok nektek, gyermekek, mert megbocsátattak bűneitek az ő nevéért. Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. Írtam nektek, gyermekek, mert ismeritek Atyát. Írtam nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, és Isten igéje lakik bennetek, ezért legyőztétek a gonoszt.”

Az atyaságba való belépés Isten akarata. A texasi San Antonioból származó nemzetközi előadó, tanító és szellemi atya a következőket teszi hozzá az imént idézett versekhez: „János apostol nem csak fiatal férfiakért kiáltott, akik ismerték Isten igéjét és le tudták győzni a gonoszt, hanem *atyákért*, akik igazán ismerték Istent és vállalták a gyülekezetben az atyai szolgálatot. Ha a férfiak a Biblia mintája szerinti erős atyákká válnának, akkor eltűnne a közösségi problémák nagy része, ami erősen megtépázná a Sátán birodalmát. Az atyaság az alap, amire Isten az egész közösséget építeni szeretné.”

Mivel az atyaság igen meghatározó isteni rendelet, ezért az Úr biztosít számunkra egy különböző fejlődési szintekből álló természetes gyakorló terepet. Az atyaságba ezeken a lépcsőfokokon keresztül növünk bele. Csak, ha mindegyiken túl vagyunk, akkor kapjuk meg az atyai szívet és elhívást.

A Krisztusban való gyermeki, fiatalkori, és szellemi atyai és anyai szintek teljesen függetlenek a valódi életkorunktól, viszont nagyon is függenek szellemi érésünk haladásától. Számíthatunk arra, hogy a gyermekek egyszer felnőnek, és csak ezután válhatnak ők is apákká vagy anyákká.

Ha nem tesszük meg sorra az újabb lépéseket, hogy szellemi szülőkké váljunk, csecsemők maradunk, szellemileg éretlenek, minden szülői szakértelem nélkül. Ez szomorú, de sajnos sok esetben ez a helyzet a gyülekezetekben. A gyülekezeten belül a hívők gyakran semmilyen gondoskodást és felkészítést nem kapnak. Néha az is előfordul, hogy az emberek egyszerűen csak nem akarják felvállalni a szülői felelősséget.

Emellett az újszövetségi keresztyénség helyreállításával, a kis csoportokban való összejöveletekkel, Isten biztosítja a megfelelő körülményeket, hogy a hívők szellemi szülőkké válhassanak. Mindenki megkapja a lehetőséget a szolgálatra, és arra, hogy élő családi

kapcsolatokban éljen a többiekkel. A szellemi megsokszorozódás a példamutatáson és a tudás átadásán keresztül természetesen megy végbe.

Megsokszorozódás a kiscsoportokban

Yasuko japán cserediákként érkezett a pennsylvaniai Harrisburg-hoz közeli egyetemre. A szállásadói, akik a gyülekezet egyik sejt csoportjában szolgáltak, családtagként fogadták a lányt, és bevonták minden családi tevékenységbe, beleértve a sejt csoportot is, amely a gyülekezeti házban találkozott. Bár buddhista szülei figyelmeztették, hogy maradjon hű buddhista neveltetéséhez, Yasukot lenyűgözte az a szeretet és elfogadás, amit ezek a keresztyének árasztottak rá.

Két nappal Karácsony előtt a család azt vette észre, hogy a lány sír. Mikor megkérdezték miért sír, Yasuko így válaszolt: „Annyira boldog vagyok! Szeretnék adni nektek egy karácsonyi ajándékot. Szeretném elmondani nektek, hogy ma átadtam az életemet Jézusnak!” A család és az egész házcsoport is ujjongott örömeiben. A visszamaradó néhány hónapban, amit a lány Amerikában tölthetett, a csoport tanítványozta őt és szellemi szülőjévé vált az ifjú hívőnek. Yasuko hazatért az otthonába és most ég Jézusért! Ifjúsági pásztorként szolgál Japánban, szellemi anyja másoknak és email-en keresztül szellemi gyermeke pennsylvaniai szállásadóinak!

Isten úgy szeretné bevinni a hívőket az atyaságba, hogy előtte keresztülviszi őket a szellemi gyermek- és felnőttkoron. Pál apostol fontosnak tartotta képezni, tanítani a hívőket, hogy azok a hit biztos alapjain álljanak: *„...minden embert teljes bölcsességgel intünk és tanítunk, hogy minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban” (Kol 1:28).*

Isten hívása nem változott. Ahogy Pál, úgy mindenki más is, szellemi szülővé válhat miután felkészült. Ehhez azonban végig kell mennünk a fejlődés bizonyos szakaszain. Most tekintsük át egyenként ezeket a szakaszokat, és használjuk mérceként arra vonatkozóan, hogy megállapíthassuk, mi hol állunk szellemi fejlődésünkben, és hogyan válhatunk magunk is szellemi atyává és anyává.

Szellemi gyermekek

Csodálatosak a kisbabák! Új életet visznek a családba. A szülők nem mérgesek, ha bepiszkolják a pelenkájukat, mert a gyerekek ilyenek. Annak ellenére, hogy sírásuk és jelenlétük a szülők napirendjével összeütközésbe kerülhet, az apa és az anya örülnek, hogy gondoskodhatnak róluk, mert kicsik, védtelenek és segítségre van szükségük. Azok a szülők, akik igazán törődnek a gyermekükkel, sosem vonnák meg tőle figyelmüket. A gyermekek én-központúak, mégis örömmel töltjük be a szükségüket. A gyermekek könnyen nevetnek és könnyen sírnak, azonnal és szabadon kifejezik szükségüket. Egyszerű érzéseket, gondolatokat és véleményeket fejeznek ki, nagyon kedvesek!

A gyülekezetben lévő szellemi újszülöttek is csodálatosak! *1Ján 2:12*-ben azt olvassuk, ők a gyermekek, akiknek vétkei megbocsátattak. Azáltal, hogy megbocsátást nyertek, egy közösségbe kerültek Istennel és a többi hívővel. A szellemi gyermekek teljesen nyitottak arra, amit Megváltójuktól kaphatnak. Szükségeikben szabadon fordulnak Atyjuk felé. Megfigyelhető, hogy a nemrég megtértek gyakran úgy imádkoznak, hogy az teológiailag teljesen értelmetlen, Isten mégis majdnem mindegyik imádságukra válaszol. Az Atya gyorsan gondoskodik ezekről a kisdedeokről.

Egy új hívő érdeklődésének középpontjában bűneinek bocsánata, a mennybemenetel és az Atya megismerése áll. Mint az igazi újszülöttek, ismerik az atyjukat, ami nem feltétlenül jelent egy átfogó tudást Istentől. Egy új hívő sokszor valóban kisgyermekként viselkedik, naivan, az éretlenség jeleivel, bizonytalanságokkal. Állandó megerősítésre és törődésre van szükségük. Gyakran kiszámíthatatlanul viselkednek, mert még tanulják, hogy mit is jelent Jézust követni. A szellemi szülők örömmel töltenek időt szellemi gyermekeikkel, hogy a jó irányba tereljék őket.

Mint a valódi újszülöttek, a szellemi gyermekek is lehetnek én-központúak, önzőek és felelőtlenek. A szellemi szülők azonban tudják, hogy egyszer csak fel fognak nőni. Idővel kialakul majd az életüknek egy érett mintázata, ahogy egyre jobban belenőnek Jézus Krisztus szeretetébe. A szellemi szülők tudják, hogy a gyermekek meg fogják tanulni a keresztyén hit első leckéit, és új vizekre eveznek. A növekvő személy állandóan törekszik az érettségre, mind emberileg, mind személyiségében.

Azonban mi történik akkor, ha a gyermekek nem nőnek fel? Ha a férfiaknak és nőknek megmaradnak gyermeces érzelmeik, a gyermeki düh és a felnőtt viselkedés összefolyik az életükben, a pszichológusok ezt „fejlődési elakadás”-nak nevezik. Egyszerűen megálltak az érzelmi növekedésben, és megragadtak az élet egy éretlen szintjén. A gyermekség e dimenziója gyorsan elveszti a varázsát, ha idővel nem múlik el. Egy gyermeces felnőtt nem szimpatikus. Ugyanígy az a szellemi gyermek sem, aki képtelen felnőni.

Más szóval, a gyülekezetekben nem csak a frissen megtértek szellemi gyermekek. A szellemileg éretlen idősebb keresztyének „koruk alapján felnőttek”, de „újszülöttek szellemi értelemben”. Lehetnek 20, 30, 40, vagy akár 50 évesek is, évek óta keresztyének, de szellemileg teljesen éretlenek. Én-központú életet élnek, panaszkodnak, cirkusznak és hisztériáznak, ha valami nem elképzelésük szerint alakul. Sokan nem tudják elfogadni, hogy Isten úgy szereti őket, ahogy

vannak. Mások lubickolnak az önsajnálásban, ha valamiben kudarcot vallanak. Megint másokat pedig a kárhoztatás és a bűntudat óriási felhője árnyékol be.

Egy pásztor barátom egyszer így panaszkodott: „Vasárnaponként néha úgy éreztem, hogy végig kell mennem a padsorok között a gyülekezeti épületben, hogy mindenkinek én adhassak úrvacsorát. Ami ilyenkor a leginkább zavart, az volt, hogy úgy éreztem, néhány szellemi újszülöttnak el kell túrnöm a szakállát, amikor inni akartak a pohárból!”

A szellemi gyermekeket kanállal kell etetni, de a fiatal férfiak és nők megtanulták, hogyan táplálkozzanak nap mint nap Isten Igéjével. Ideje felnőni! A mai gyülekezetekben rengeteg gyermeknek kell felnőnie, és szellemi fiatallá, majd magának is szülővé válnia.

Szellemi fiatalok

A fiatalok buzgósága és idealizmusa potenciális erőket rejt magában. A fiatal felnőttek képesek arra, hogy átlássanak egy összetett problémát és fáradhatatlanul képesek dolgozni egy jó cél érdekében. Nincsenek félelmeik, erősek és lelkesedést visznek a gyülekezetbe. A fiatal férfiakat és nőket már nem kell kanállal etetni. *1János 2:14*-ben azt olvassuk, hogy Isten igéje lakik bennük és megtanultak Isten igéjével táplálkozni, hogy legyőzzék a gonoszt. Ha valamiben összezavarodnak, nem dagonyáznak határozatlanságukban, hanem Isten Igéje felé fordulnak. „*Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene*” – idézik az *1Kor 14:33*-at és bíznak abban, hogy Isten közbelép értük.

Nem kell a gyülekezetben másokhoz futniuk, hogy mint újszülöttek gondoskodást kapjanak, mert megtanulták alkalmazni az Igét az életükre. Ha kísértésbe kerülnek, tudják hogyan győzedelmeskedhetnek. Hatékonyan és erővel használják Isten Igéjét!

Pál a következő tanácsot adja fiatal barátjának és szellemi fiának, Timóteusnak: „*Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.*” (*1Tím 4:12*). Mindent meg kell tennünk, hogy bátorítsuk a fiatalokat. Engednünk kell, hogy beletanuljanak a szolgálatba, amíg fiatalok. Erősek igeileg és szellemileg is.

Megtanulták használni a szellemi fegyelmet, az imádság és az igetanulmányozás erejét. Éberren figyelik, hogy hogyan szolgálják Jézust, hogy erővel legyőzzék az ellenséget.

A kísértések másfelől csapdát jelenthetnek azon fiatalok számára, akiknek még nincs szilárd tudásuk arról, hogy mi a jó és mi a rossz. *2Tim 2:22*-ben Pál így szól a fiatalokhoz: *„Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld!”*. Figyelmezteti a fiatalokat, hogy forduljanak el kívánságaiktól, mely mások megbotránkozásához is vezethet.

Egy fiatal elérhet egy bizonyos szintű szellemi érettséget, de mégsem szülő még. Néha önteltté, pökhendivé és dogmatikussá válhat. A legutóbbi alkalom vagy egy új könyv elolvasása után néha azt gondolja, mindenre tudja a választ. Az ilyeneknek szükségük van arra, hogy a szülők lecsillapítsák őket. Apákká és anyákká kell válniuk, hogy megérthessék a szülővé válás örömeit és mikéntjeit.

Mikor nyolc éves voltam, úgy véltem, apu mindent tud. Mikor tizenhárom lettem, azt gondoltam: „Azért van néhány dolog, amiről ennek az embernek fogalma sincs!”. Mikor tizenhat éves lettem, néha úgy éreztem, apám egy őskövület! Majd a húszas éveim elején megnősültem, és pár évvel később megszületett az első gyermekünk. Érdekes dolog történt: *Én* voltam az, aki megváltozott! Érettebb lettem, és rájöttem, hogy apám sokkal több mindent tudott, mint ahogy tizenhat évesen gondoltam. Az, hogy szülővé váltam, megszélidített. Ma édesapámat az egyik legbölcsebb embernek tartom azok közül, akiket ismerek.

Szellemi atyák és anyák

Hogyan válnak a szellemi fiatalok szülővé? Egyetlen módja van: gyermekeik lesznek! Oda - vissza megtanulhatjuk Mózes III. könyvét kívülről, mégsem válik szellemi atya belőlünk. A szellemi szülők akkor válnak szülővé, mikor gyermekeik lesznek, ilyen egyszerű az egész!

Az egyik módja annak, hogy szülővé váljunk az, hogy „örökbe fogadunk” (adoptálunk) valakit (olyasvalakit gondozunk, aki már hisz, de szüksége van a támogatásra), vagy természetes születés útján (olyasvalakit gondozunk, akit mi vezettünk Jézushoz).

Onézimosz természetes úton volt Pál szellemi gyermeke, míg Timóteust örökbe fogadta (adoptálta). Pál akkor vezette Jézushoz Onézimoszt, mikor a börtönben volt: *„Kérlek téged pedig az én fiamért, akit a fogságban szültem, Onézimoszért...”* (*Filemon 10*). Timóteust Lisztrában ismerte meg, miután Timóteus már megtért Jézushoz anyja és nagyanyja hatására (*ApCsel 16:1-3*). Pál mindkét fiát, az „örökbe fogadott Timóteust” és a „fogságban született Onézimoszt”, szellemi gyermekeként nevelte, és elkötelezte magát arra, hogy szellemi érésüket segítse.

A keresztény atyák és anyák érett hívők, akik keresztény életük során felnőttek és éretté váltak. Az *1János 2:13* alapján szellemi atyáknak nevezzük őket: *„Írok nektek apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van.”* Ehhez elengedhetetlen egy megalapozott, átfogó tudás Jézusról az Ige ismeretén keresztül. Szintén nélkülözhetetlen, hogy szenvedélyesen szeresse Jézust és mély ismeretei legyenek Róla. Az érett keresztények komolyan veszik az elhívást, hogy olyanok legyenek, mint Jézus, hogy maguk is atyák legyenek, mint ahogy Isten Fia is az volt. Tudják mit jelent szellemi szülőnek lenni, és vágnak is azzá válni.

Susan, egy fiatal anya és nemrég adta át az életét Jézusnak, csatlakozott gyülekezetének egyik házicsoportjába. Arra számított, hogy ott megtanulja a bibliai értékeket és, hogy bátorítást kap hívő társaitól. Csakhogy ennél sokkal több történt. Liz, egy idősebb nő a csoportban, megkérdezte Susant, hogy nincs-e kedve ahhoz, hogy az alkalmakon kívül is találkozzanak és időt töltsenek el együtt, hogy ez által további bátorítást kapjon. Ez teljesen izgalomba hozta Susant. Úgy gondolta, hogy Liz majd megtanít neki mindent, amit tudnia kell, hogy győzelmes keresztény életet éljen. Liz szellemi óriás volt Susan szemében. Nem csak az Igét ismerte, hanem ő volt a legkedvesebb ember, akivel Susan valaha találkozott.

Nagy meglepetés volt Susan számára, hogy találkozásaikkor Liz milyen visszafogott, tartózkodó volt. Nem tartott számára előadásokat és viselkedésében sem volt szuper szellemi. Hamar világossá vált, hogy Liz igazán úgy szereti őt, mint egy anya a gyermekét. Apránként, Susan egyre inkább kezdett megnyílni. Nagyon jó volt Lizzel beszélgetni, mert ő is megosztotta saját házasságbeli, munkahelyi és családi küzdelmeit. Megtanította Susant az Írásra támaszkodni, ha választ keresett egy kérdésre és mindenben imatársa volt. Liz nagylelkűen és önzetlenül osztotta meg az életét Susannel, aki kivirágzott szellemileg. Egy új keresztény jutott el az érettségre, mert egy Jézus-szerű példát láthatott maga előtt. Mindez egy családszerű kiscsoportban (szellemi család) könnyedén és természetesen ment végbe, ahol megtapasztalta egy szellemi szülő szeretetét és türelmét. Susan most afelé tesz lépéseket, hogy maga is szellemi szülővé váljon, ahogy azt Litzől látta.

Az, hogy szellemi szülőkké váljunk, teljesen független valódi életkorunktól. Miután 1980-ban egy gyülekezetplántáló csoporttal dolgoztam együtt, az első pár évben nyilvánvalóvá vált, hogy a gyülekezetben lévő fiataloknak Istentől kapott szülői elhívásuk van. Egy fiatal felnőtt, Brian Sauder, aki később gyülekezetünk ifjúsági pásztoraként szolgált, nagyon bölcsen elkezdte képezni az ifjúsági vezetőket arra, hogy szellemi szülők legyenek és ifjúsági sejtcsoportokat vezessenek. Mikor a lányunk, Katrina tizenöt éves volt, kiscsoportvezető-helyettesként szolgált. Lenyűgöző volt látni, ahogyan szellemileg növekedett ez alatt az idő alatt, ahol megtapasztalhatta milyen más, nála fiatalabb hívők szellemi anyjának lenni.

Neked is van atyai elhívásod!

Akik szülők, tudják, hogy manapság nem könnyű gyermeket nevelni. Annak ellenére, hogy a polcok roskadoznak a legolvasottabb gyermeknevelési kézikönyvek alatt, a szülők így is tele vannak aggodalmakkal. Ahány szülő bizonytalan szülői képességeiben, éppen annyi szellemi szülő érzi ugyanezt. Egyszerűen nem érzik magukat késznek rá!

Sosem felejttem el, mikor magam is apává váltam. LaVerne és én teljesen tapasztalatlanok voltunk. Hűségesen jártam a szülői felkészítésre, ahol megtanultam hogyan kell ...? Körülbelül három összejövetel után, a nővér azt mondta, hogy bekísér bennünket a kórházba. Ijesztő volt. Mikor az összehúzódasok elkezdődtek, arcul ütött a valóság és teljesen pánikba estem. Gyermekünk lesz! (Pontosabban LaVerne lesz, de én is a csapat tagja vagyok). Nem álltam még készen! Túl fiatal voltam és tapasztalatlan! Szerettem volna megkérdezni LaVernet, hogy nem tudná-e még pár hónapig visszatartani, amíg felkészülök rá. Erre nem volt lehetőség. Itt volt az idő és egy gyönyörű kislányunk született. Majd valahogy, Isten kegyelméből megtanultuk, hogy szülőnek lenni nem is annyira vészes. Szüleinktől és barátainktól tanácsot kérhettünk és meglepően ugyan, de a baba nem tört el!

Egy keresztény egyik legnagyobb katalizátora, ha maga is szülővé válik. Akkor is, ha a leendő szülők nem érzik magukat felkészültnek, meg kell tenni a hitbeli lépést és elfogadni a saját szellemi szüleik segítségét és megfogadni tanácsaikat. Így sikereket, megvalósulást és beteljesedést fognak látni. Ez megpróbálja és esetleg meg is változtatja perspektíváinkat. Ha legyőzzük a szellemi büszkeséget, minden irányba tudunk növekedni. Így tervezte Isten, azért, hogy érettségben növekedhessünk Jézusban.

Az atyaság Isten terve

Teljesen elbűvölt Henri J. M. Nouwen leírása a szellemi atyaságban bejárt útról, amit a *The Return of the Prodigal Son* [A tékozló fiú hazatérése] című könyvében olvastam. Ebben leírja mennyire megérintette Rembrandt festménye, amelyen a tékozló fiú apja karjaiba borul, míg az idősebb fiú figyelő őket. Évekig azon vívódtam, miközben szellemi megerősítést kerestem, hogy „Vajon én az idősebb vagy a tékozló fiú vagyok-e?”. Egyik nap, egy barátja így szólt hozzám:

„Akár a fiatalabb, akár az idősebb fiú vagy, fel kell ismerned, hogy atyai elhívásod van. Egész életedben barátokat kerestél magadnak, mióta ismerlek szeretet után sóvárogsz. Figyelemért, elismerésért és megerősítésért könyörögsz jobbra, balra. Itt az ideje, hogy elkérd a valódi elhívásodat: hogy atya legyél, aki hazavárja a gyermekeit, anélkül, hogy kérdőre vonná őket és bármi viszonzást várna tőlük.”

Úgy, mint a tékozló fiú édesapja, a szellemi atya is örömmel adja magát a fiának, mert szereti őt. Az atyai támogatás és szeretet mellett a fiú követelheti a fiúságát, így felnővekedhet és egészséges apa válhat belőle.

Vajon mi szellemi gyermekek, fiatalok, vagy szülők vagyunk-e? Isten mindenki számára készített egy atyai elhívást. Nincs annál nagyobb öröm, mint látni gyermekeinket az igazságban járni. (2Ján 4)

Hogyan is néz ki egy szellemi atya? A következő fejezetben azt vesszük szemügyre, hogy milyen egy szerető szellemi atya és megtanuljuk, hogy mi kell ahhoz, hogy magunk is azzá váljunk.